

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

פרשת וישלח תשפ"ו

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

לדבר ברור

מאור: "הי, אדון, הגעת בדיוק בזמן. שא את החמור הקטן על כתפך, עד שנגיע למחוז חפצנו".

האיש העייתי לא האמין למשמע אוזניו, אך בלית ברירה עשה כדברי השר. לקח את העיר והניחו על כתפיו.

המשיך ההלך בדרך ובלבו נאנח: "הוי, מה קרה לי? כמה חבל שלא פרשתי את תפילתי כהוגן. הנה, בקשתי מאת הקב"ה 'חמור', אך לא הזכרתי בשביל מה אני צריך אותו. הייתי צריך לומר שאני רוצה חמור לרכב עליו, עכשיו יש לי חמור שרוכב עלי".

יעקב אבינו ידע את הסוד הגדול הזה, ולכן כאשר התפלל להקב"ה פרט את תפילתו ואמר: "מיד אחי", אך מכיוון שמצוי שאדם קורא לחברו בתואר 'אחי', הוסיף ופרט: מיד אחי שהוא עשוי.

הוא גם לא אמר רק "הצילני נא מיד עשו" משום שייתכן שבעולם קיים עוד אדם בשם 'עשוי', ובכדי שהתפילה תהיה מפורטת כהוגן הוא הדגיש ואמר: "מיד אחי מיד עשו".

מעתה, נשאלת השאלה: הרי הקב"ה חוקר ליבות וכליות והוא יודע מהי כוונת האדם. מדוע אם כן, מתבקש מאתנו בני האדם לפרש את התפילה לפניו, בעוד שהוא יודע בדיוק את רצונותינו העמוקים?

התשובה פשוטה ונפלאה. הקב"ה קבע שלתפילתו של אדם יש עוצמה רבה ובכוחה להוריד שפע גדול לעולם.

אדם הרצוי לפני הקב"ה נאמר עליו: "רצון יִרְצֵנוּ וְנִצְּנוּ יַעֲשֶׂה". וכן: "וְהָיָה סֶכֶם יִקְרָאוּ וְנֶאֱמָר עוֹד הֵם מִדְּבָרִים וְנֶאֱמָר אֲשֶׁר יִמְעַ". הקב"ה ממלא כל משאלות לבו ופעמים אפילו טרם שממלמל בשפתיו.

לעומתו, אדם בדרגה בינונית, אינו משופע בזכויות, ולא תמיד זכויותיו מצדיקות את משאלות לבו. כאשר הוא מבקש בכלליות, בראשי פרקים, ייתכן מאוד שבקשתו התקבלה, אבל בדיוק באותו אופן של המילים שהוציא מפיו. זה ממש כאילו הוא מתקשר לפיצריה ואומר: "שלום, אני רוצה להזמין פיצה, תודה". אין לו על מה להתפלא אם במחיר שהוא שילם, הוא מקבל מגש בינוני, ללא רוטב וללא תוספות כלל.

אדם לעיתים מתחנן: "הי, תן לי טיפת מזל". ייתכן שהתפילה שלו התקבלה, ונתנו לו בדיוק כאשר ביקש - טיפה קטנה ביותר של מזל.

אדם מקווה: "הלוואי שכאשר אגיע לתחנה האוטובוס יגיע מיד". אכן, ברגע בו הגיע לתחנה הגיע גם אוטובוס, אבל לא חקו שהוא צריך.

לכן ראוי לכל אדם לפרש את תפילתו כהוגן, להגיש בקשה מדויקת. כך תפילתו קרובה להתקבל.

נלמד מיעקב אבינו לדבר עם הקב"ה כאשר מדבר איש עם חברו בשפה ברורה, והקב"ה יחוס וירחם עלינו ויקבל ברחמים וברצון את תפילתנו. אמן!

בפרשתנו - וישלח, יעקב אבינו מתקדם בזהירות אל בית אביו שבארץ כנען. בדרכו הוא מבקש לגלות מה טמון בלבו של עשיו, אחיו הגדול. האם פניו לשלום או שמא למלחמה.

בשל כך, יעקב אבינו שולח לקראתו שליחים - "מלאכים ממש" (רש"י) לדרוש בשלומו.

שבים המלאכים אל יעקב, ומודיעים לו כי עשיו אחיו, בא גם הוא לקראתו, ובידו - לא זר פרחים, לא עוגות ומתנות, אלא כלי זין. "וְאָנֹכֶּנָּה מְאוֹת אִישׁ עִמּוֹ" - עשיו מביא תגבורת של אנשים עצבנים, חמו מזוג וגסי רוח, שכל כוונתם ורצונם להרע לו.

יעקב שומע זאת ו"יִירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיָּצֵר לוֹ", אך הוא לא שב על עקבותיו חזרה. חז"ל מבארים לנו כי יעקב אבינו הכין את עצמו למפגש מפחיד זה באמצעות שלושה דברים חשובים: דורון, תפילה ומלחמה.

דורון - "וַתַּעֲבֵר הַמִּנְחָה עַל פָּנָיו".

תפילה - כמו שאמר "הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֲשׂוֹ".

מלחמה - וְהָיָה הַמִּלְחָמָה הַנִּשְׁאָר לְפָלִיטָה".

כאמור, יעקב התפלל לפני הקב"ה: "הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֲשׂוֹ כִּי יֵרָא אֹנְכִי אִתּוֹ".

בזוהר הקדוש (פר' וישלח קס"ט א) ישנה שאלה על נוסח תפילתו יעקב אבינו. מדוע כאשר התפלל, כפל לשונו ואמר: "הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי, מִיַּד עֲשׂוֹ", הרי כבר מספיק לומר "הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי". כידוע, ליעקב אבינו לא היה אח אחר מלבד עשיו, אם כן למה הוסיף בתפילתו את המילים: "מִיַּד עֲשׂוֹ"?

הזוהר הקדוש מבאר דבר נפלא. מיעקב אבינו אנו למדים שכאשר אדם ניגש להתפלל לפני הקב"ה, עליו לפרט את תפילתו שתהיה בשפה חדה, ברורה, רהוטה ומובנת, שאינה משתמעת לשתי פנים.

הדבר דומה לאדם שעושה הזמנה טלפונית מוחנת פיצה. הוא מיטיב להסביר למוכר כיצד בדיוק הוא אוהב את הפיצה שלו - אישית, בינונית או משפחתית, עבה או דקה, עם פטריות או תוספת אחרת. הוא גם מדגיש באיזו שעה הוא רוצה שהפיצה תגיע.

במדרש אסתר רבה (ז כד) מובא משל: איש נחמד צעד במדבר החם והיבש, עד שהתעייף מן הדרך ורגליו כאבו.

מיד נזכר כי הקב"ה "שומע תפילת כל פה" וכיוון את פיו ולבו בתפילה לקב"ה: "ריבוננו של עולם אנא ממך, בבקשה, אני עייף מאוד וזקוק לחמור, אנא תשלח לי חמור".

כך היה הולך ומתפלל. והנה, לאחר זמן ראה בדרך שַׁר חשוב עומד על יד אתונו, והנה בשעה טובה המליטה האתונו ציר - חמור קטן.

ירחם השר על החמור הקטן שנולד זה עתה, וכאשר ראה את האיש, שמח

שאלה

האם אפשר לברך ברכת הלבנה בתקופת החורף כשהיא מכוסה בענן דק?

תשובה

כתב מרן החיד"א במורה באצבע, (סימן קפד) יזהר שתהא מאירה יפה, ואם יש אפילו ענן דק עליה, לא יברך. וכ"כ בספר כף החיים פלאג"י, (סימן לה אות יא) ובספר בן איש חי. (ויקרא כג)

והדבר ידוע דלשון "יזהר" אפילו באופן שיש צד איסור, אינו אסור מעיקר הדין אלא על דרך הזהירות. וכמו שכתב בבית יוסף אבן העזר (סימן קכא) וכ"כ הט"ז (סימן תרסד סוף סק"ו) דמה שכתב מרן בשו"ע שם ס"י אינו מן הדין אלא ממדת חסידות ומשו"ה כתב "יש מי שאומר שיש להזהר" שאינו דרך הלכה פסוקה וברורה. ע"ש. גם מרן החיד"א עצמו במחזיק ברכה (סימן תרל סק"א) כתב דלשון זה אינו מדינא הוא אלא זהירות בעלמא. וכ"כ מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל בכמה מקומות בספריו, וכ"כ הראש"ל הרה"ג יצחק יוסף שליט"א בספרו עין יצחק (חלק ג עמוד תקס"ה הערה ס)

ובפרט שמבואר בשו"ת הרה"ז (ח"א סימן שמא) והובא במגן אברהם סימן תכו סק"א, שאם המסך שעובר על פני הלבנה הוא ענן דק וקלוש, שעובר דרכו אור הלבנה, עד שנהנה ממנו, ויכול להכיר בין איסור לפונדיון, וכיו"ב מהדברים הניכרים לאור הלבנה, אז בודאי שיוכל לברך עליה. ע"ש. וכ"כ האחרונים ומהם האליה רבה (סימן תכו סק"ו) והפרי"ח (סק"א) ועוד, וכ"פ המשנה ברורה להלכה. (סק"ג)

וגדולה מזו ראיתי בספר מנחת פיתים להגר"מ אריק סימן תכו בשם שו"ת ספר יהושע סימן יד, דאם הרקיע צח ונהנין מאור הלבנה אף שאין רואין אותה בעצמה ג"כ יכולין לברך. וע"ש בסימן טו שהגאון מליסא השיג עליו והוא ז"ל חזר להעמיד דבריו. ע"ש. והובא בספר שערים המצוינים בהלכה (סימן צו סק"ז)

ובספר שולחן ערוך המקוצר (סימן עט הלכה א עיני יצחק הערה ב) כתב בשם חכמי תימן לברך ושכ"כ השתילי זתים סימן תכו סק"ב, ומהרי"ץ בעץ חיים דף קנ"ח ע"ב. ושכן הוא מנהג האשכנזים. ואף לבני ספרד יש לנקוט שיטה ממוצעת שהרי לדעת ספר יהושע רשאי לברך אף שאין נראית כלל אם נהנין מאור הלבנה כגון שהרקיע צח, וכל שכן בזה. ע"ש.

ועיין באשל אברהם (בוטשאט סימן תכו) שכתב השיעור שיכולין לקדש במכוסת העבים באם רואים מחמתה רוב מהדברים הנראים לאורה בליל ג' ממולד, שהוא עיקר שורת הדין לברך עליה. (דמה שאין מברכין עד לאחר שבעה הוא על צד היותר טוב)

וכ"פ מרן זצ"ל בחזון עובדיה (תנוכה דיני ברכת הלבנה הלכה א. וע"ש עוד בהערה בד"ה והנה נשאלתי.)

הלכה למסקנה

אפשר להתחילה לברך ברכת הלבנה כשהיא מכוסה בענן דק, ובפרט כשמדובר בציבור שבאו במוצ"ש לברך וראו שהיא מכוסה בענן דק, שאין לעורר עליהם שלא יברכו, כי יש לחוש שישכחו מלברך כלל במשך השבוע כשהם טרודים במלאכתם. וכל שכן בזמן החורף שיש לחוש שהלבנה תתכסה יותר בענן בשאר ימות השבוע ולא יוכל לברך עליה כלל. ורק לאדם היחידי שידע בעצמו שלא ישכח לברך והתקופה היא בזמן שמוג האוויר תקין ויודע שלמחר יוכל לברך, יזהר להתחלה מלברך וימתין למחר.

בברכה

אלון בן שבת

הלכה למעשה

הרב יצחק אלון

הטעיה במחיר דירה

שאלה: ראובן הציע את דירתו למכירה, שמעון יצר עמו קשר ושאל אותו "האם אתה עדיין עומד על המחיר של הדירה 2.500,000 ₪", ענה לו ראובן, כן! שמעון השיב לו "כנראה יש לך טעות, זה לא המחיר הריאלי של הדירה, ואם תרצה תשאל אפי' את המתווכים בשכונה, הם יאמרו לך שדירה כמו שלך מחירה 1.800,000 ₪, ואם הם יאמרו לך כמוני אז צור איתי קשר אני מעוניין לקנות".

ראובן בעל הדירה נכנס הספק בליבו אולי באמת המחיר הוא נמוך ממה שהוא מבקש, ואז הוא אמר לעצמו שהוא יברר מחיר בבוקר אצל משרד התווך השכונתי מה המחיר של הדירה, בינתיים שמעון הקונה יצר קשר עם המתווך השכונתי ונתן לו 2000 ₪ במזומן ואמר לו שמחר ראובן יתקשר אליו וישאל אותו על מחיר הדירה, ועליו לומר לראובן שהמחיר הוא בסביבות 1.800,000 ₪. סוף דבר תרגיל ההונאה הצליח וראובן מכר את דירתו לשמעון במחיר של 1.850,000 ₪.

כעבור חודשיים אביו של ראובן שאל אותו בכמה בסוף נמכרה הדירה? ענה לו ראובן את המחיר, ואז אביו אמר לו מה עשית!?! מחיר הדירה הוא הרבה יותר יקר. ואכן לאחר בירור קצר הם גילו את תרגיל האונאה שביצע שמעון יחד עם המתווך. את המתווך הרמאי הם לא הצליחו למצוא כי הוא פוטר ממקום עבודתו לפני שבועיים בגלל מעשים דומים שהתבררו ליצחק בעל משרד התיווך,

ולפיכך הם פנו לשמעון שיבוא איתם לדין תורה, משום שלטענתם היה כאן מקח טעות, ומקח בטל. ושמעון ענה אין לי בעיה לבוא לדין תורה, והוסיף אני יודע שאין לכם שום סיכוי להצליח בדין תורה שהרי ידוע שאין אונאה לקרקעות וקרקע נמכרת בכל מחיר וחבל לכם על המאמץ. השאלה היא היכי נידיינה דייני להאי דינא?

תשובה: בנידו"ד אכן המקח הוא מקח טעות ובטל מהטעמים שהתבררו בנימוקים להלן.

נימוקים: דיני אונאה, התפרשו בגמ' ב"מ (מט: עד דף נט:), וכלל הדברים הוא, שאם אדם אונה (=רימה) את חברו במחיר שהוא פחות משתות (היינו שישית מהמקח), הרי זו מחילה. בשתות בדיוק - יש דין אונאה, דהיינו שהמקח קיים והפרש האונאה חוזר למתאנה. וביותר משתות בטל המקח, דהיינו שאותו שנתאנה יכול לבטל את המקח. וכך נפסק בשו"ע (רכז, א-ב ובגמ' שם, נ:).

ישנם יוצאים מן הכלל, שאין בהם דין אונאה, וביניהם קרקעות. ונחלקו הראשונים אם בקרקעות אין אונאה בכל מחיר, או דווקא עד מחצה כלומר שהמוכר אונה את הקונה בפי שנים ממחיר הקרקע, או שהקונה אונה את המוכר בחצי ממחירה. ולמעשה, נחלקו בזה השו"ע והרמ"א (חו"מ רכז, כט). והנה, במקרה שלנו לכל הדעות אין טענת אונאה, מפני שהפרש המחירים הוא פחות מפי שנים, ועל כן על פי האמור, לכאורה צודק יהודה בטענתו, שאין כאן דין אונאה וביטול מקח והמקח קיים,

והנה דבר חידוש נמצא בשו"ת הר הכרמל הובאו דבריו בספר משפט שלום (שבדרון, סי' רכז, משמרת שלום אות כ"ב) שמכיון

להצלחת חיילי ישראל

העלון מוקדש

לרפואת שלמה יצחק בן מאיה

שישנה מחלוקת האם בית נחשב קרקע או מטלטלין, מכיון שהוא 'תלוש ולבסוף חבירו' (שו"ע ורמ"א סי' צה, א, עי' ש"ך שם סק"ח וקצה"ח שם סק"ג), הרי בכל אונאה במכירת בית יש לבטל את המקח מספק, משום ש'קרקע בחזקת בעליה עומדת'. אמנם האחרונים חלקו על דבריו.

כתב הרמ"א (שלב, ד), שאדם ששכר פועלים והטעה אותם, דהיינו שאמר להם 'בואו ועבדו אצלי במאה שקלים ליום כמו ששאר הפועלים כאן נשכרים', והפועלים הסכימו, ובסופו של דבר נמצא שהטעה אותם והמחיר הוא גבוה יותר, ופסק הרמ"א ש'הוי כאילו לא שכרו זה את זה כלל', וממילא צריך לשלם להם כפי שנשכרים פועלים בשוק לעבודה כזו. והט"ז הקשה על דברי הרמ"א מכמה מקומות, שבהם רואים שאף על פי שהמוכר או הקונה שיקרו ואמרו שכך וכך הוא מחיר המקח, אין זה מקח טעות, והמקח אינו בטל, ומדוע כאן פסק הרמ"א שהשכירות מתבטלת. ועל כך מבאר הט"ז, שיש להבחין בין המקרים, בכל מקח כך היא 'דרך התגרים' שהמוכר משקר ללוקח ואומר לו כל מיני מעשיות שלא היו, כגון ש'אתמול בדיוק מאן דהוא הציע לקנות את זה במחיר פלוני ולא הסכמת' וכו'. והיות וכך היא דרך התגרים, על הלוקח לברר את המחיר האמיתי, ולא אומרים שיש כאן הטעה, שכן, כך הוא דרכו של עולם. אמנם במקור הדין של הרמ"א (ב"י בשם רבינו ירוחם) מבואר ששם מדובר במקום שהפועלים גילו דעתם במפורש שהם נשכרים רק מפני שסומכים עליו שכך הוא מחיר הפועלים בשוק, ולכן, כיון שהשוכר רימה אותם בנוגע למחיר השוק, הרי הם מעולם לא הסכימו להישכר לו במחיר שהציע, אלא 'סמיכות דעתם' הייתה על מחיר השוק. והנחה"מ גם הוא כתב כעין דברי הט"ז, והוסיף לבאר שדווקא היכן שההטעה במחיר הייתה בקביעת מחיר המקח עצמה כגון שאמרו: במחיר כך וכך, 'כפי ששילם פלוני', או 'כפי שהמחיר בשוק', אך אם ההטעה הייתה רק כשמפתים זה את זה לגבי המחיר, כמנהג העולם בין קונים ומוכרים, הרי אין כאן מקח טעות, וחזר הדין כפי דיני אונאה רגילים שאז זה תלוי אם האונאה הייתה בשתות או יותר, ובקרקעות ופועלים אין אונאה. ומסקנתו היא 'ותלוי בראות עיני הדיין אם הלשון היה מוסב על הפיסוק דמים אם לא, רק שאמר לו כן בדרך אונאה למען יקנה או ימכור לו, ואז יש לו דין אונאה'.

במקרה שלנו, נראה ששמעון אכן התכוון למחיר השוק דווקא, ואף שיהודה הטעהו שמחיר השוק הוא אחר, הרי לא סמך עליו שמעון לקבוע דמי המקח. ומאחר שגם המתווך הטעה אותו, מה היה לו לעשות. ולכן נראה שעל פי דין תורה יש לשמעון טענה טובה לתבוע ביטול מקח ולחייב את יהודה להחזיר את הדירה לשמעון.

בברכה יגאל אלון ס"ט.

שור המאה ה-20

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי חיים חורי

הרב חיים חורי זצ"ל. נולד ב'ו' תשרי התרמ"ה – כ"ה אייר התשי"ז. היה גדול בתורה, צדיק וחסיד, עמוד החסד, מקיים עולה של תורה ובעל מופת נודע. היה מגדולי דורו לפני כשבעים שנה, גדול רבני תוניס וראב"ד העיר גאבס שבטוניסיה. נודע כבעל מופת בחייו ובמותו, ומאז פטירתו, עולים עשרות אלפי איש לקברו בבאר שבע. גדולי ישראל רבים העידו כי מקום קבורתו של רבי חיים חורי הינו מקום המסגול לישועות, והבבא סאלי היה עולה לצינון, ומורה אף לאחרים לעשות כן.

אחד הסיפורים הוא על משה אלמקייס, שבא לרבנו ה"בבא סאלי" ותינה לפניו את צערו כי בנו הקטן כבר בן 4 ועדיין לא מוציא הגה מפיו, ואף לא יכול ללכת על רגליו. כששאלו הבבא סאלי: "מנין אתה בארץ?", השיב: "מבאר שבע". התפלא הבבא סאלי: "יש לך את קברו הטהור של רבי חיים חורי, ואתה בא אלי?! לך לשם ותינושע". ואכן, מיד הלך אלמקייס לקברו של רבי חיים חורי, ולאחר שבוע (!) שב לעשות סעודת הודיה על בנו שהחל לצעוד ולהגות ראשונות בגיל 4. **רבי** עובדיה יוסף אמר על הציון הטהור של רבי חיים חורי את הדברים הבאים: "רבי חיים חורי קדוש בבאר שבע, כל רז לא אינס ליה. האדם הגדול בענקים, צדיק יסוד עולם, אומרים שכל מי שמגיע לקברו ומתפלל – נושע. חשוכי בנים 15 שנה הלכו ובכו על קברו – ונושעו". (הדברים נאמרו בשיעורו ביחווה דעת, שבט תשס"ה)

מילדותו היה רבי חיים חורי שוקד על תלמודו בצורה מעוררת התפעלות. לימים סיפר שהיה כל יום חוזר על שיעור של רבו 40 פעם בכל יום. בגיל 18 הוסמך לרבנות והחל ללמד תלמידים. אשתו הראשונה נפטרה שנים ספורות לאחר נישואיה, כשהיא מותירה לרבי חיים חורי 2 ילדות וכות, והוא פחות מגל 30. לאחר זמן מה התנער רבי חיים מאבלו והמשיך בכל כוחו לשבת על התורה ועל העבודה, תוך שהוא נושא אישה שניה וממנה זוכה להעמיד את ביתו, וכמו שכותב ביומנו: "גדול יהיה הבית האחרון מן הראשון". מאישה זו זכה הרב לבנים ובנות. ביניהם: בנו הגאון הקדוש רבי ינון חורי, שהיה צדיק נגשג ובעל מופת, נפטר בשנת תשס"ד, וזון חתנו הגאון הצדיק הרב פרץ מימון, שהיה רב אופקים ואזור מרחבים בנגב, וזקן חכמי תוניס ומנהיג לרבים. נפטר בשנת תשס"ג.

רבי חיים ניחן בכוח נדיר בדרשותיו, ובכוח דיבורו זה משך לב ישראל לאביהם שבשמים. על כך אמר ידידו רבי משה כלפון הכהן שאם היו עוד כמה דרשנים כרבי חיים חורי – המשיח היה מגיע מיד.

עמוד של חסד! ביתו היה פתוח לכל נצרך ורעב. כל אורח שבא לעיר ידע שיש לו ארוחה חמה ומיטה ללון בבית הרב ללא כל תשלום. באחת מלילות שבת בשעת לילה מאוחרת נקש יהודי מארץ רחוקה בבית רבי חיים חורי ושאל האם זה ביתו של הרב והאם יוכל להתארח בשבת. לבני הבית שהתפלאו מהיכן הגיע באמצע השבת הסביר האורח שהגיע ממש עכשיו ברכבת. בנו של הרב הזדעזע מהעזת לנסוע בשבת ועוד לבוא לביתו של הרב, אך הרב רמז לו מיד לשתוק כשהוא מסביר לו בנועם, יהודי זה הינו בן אברהם יצחק ויעקב ומצויות אנו לסייע בידו מבלי לבדוק בציציותיו, באחד הלילות הקרים במיוחד שומעת הרבנית את רבי חיים חורי גונח וגונח ונאנח ללא הרף, ולא עברו דקות והגניחות הפכו לבכי סוער. לפלילות הרבנית הסביר הרב: 'קר לי ואני מתקרבל בשמיכה ומתחמם, אך ליבי נשבר לחשוב על עניי העיר שאין להם כעת במה להתכסות, וצער זה אינו מניח לי לישון'. וממחשבה – למעשה: מיד בקומו בבוקר כינס רבי חיים חורי את עשירי העיר וכל אחד הורים תרומה נאה לשמיכות לעניי העיר.

תפילות של רבי חיים חורי היתה ידועה כנושאת פירות, כאשר סיפורים רבים של ישועות נקשרו לשמו. תלמידו רבי שמעון חירארי זצ"ל סיפר שבצעירותו הגיע עם רבי חיים חורי להילות רבי יוסף מערבי, שהיה מתלמידי האר"י ונקבר בתוניס. כאשר הגיע רבי חיים חורי לאזור קבורת הצדיק רצו לעברו קהל רב בהתחננם אליו להושיע אישה אשר זועקת זעקות שבר לחיי בנה היחיד, ילד כבן 3 שנפל בבור צר ועמוק, וכבר טמון שם שעות רבות. רבי חיים חורי ניגש לפתח הבור ונדהם לראות את העומק הנורא, עד שלא רואים כלל את הפעוט. הוא הורה לאם הבוכיה לסור לצינון של הרב מערבי להתפלל על בנה, והוא ותלמידיו יתפללו בפתח הבור. לא עברו דקות ארוכות ופרץ מים ניסי נשמע מתוך הבור, ולמול עיניהם המשתאות נראה הילד כשהוא צץ באורח נס על המים, עד שהגיע לרבי חיים חורי שמה אותו מהמים כשהוא חי ושלם לעיני אלפי המתפללים שנכחו במקום. אף התושבים הערבים הכירו את גדולו וקדושתו ויראו ממנו עד למאוד. בהיותו עובר בחצות העיר, בכל רחוב שהיה עובר היו כל בני הרחוב, יהודים וערבים, עומדים ביראת כבוד עד שפנה לרחוב אחר.

מגדולי תלמידיו: רבי יוסף סוסו הכהן זצ"ל, שכינה כרב ראשי בתוניס ובסוף ימיו דיין בעדה החרדית הספרדית בירושלים; הגאון רבי שמעון חירארי זצ"ל, הגאון רבי פרץ מימון זצ"ל, אותו משך רבי חיים חורי לתורה מבית הספר הצרפתי, הגאון רבי רפאל כדיר צבאן – רב העיר נתיבות וחבר מועצת הרבנות הראשית, שבצעירותו נאלץ לצאת לשוק העבודה, ורבי חיים חורי שילם לו מלגה קבועה, וכך החזירו להיכלי התורה, ועוד רבים וגדולים נוספים.

רבי חיים חורי תרגם ספרים רבים ביניהם 'ציפורן שמיר' למרן החד"א ז"ל, וחיבר שלושה ספרים: 'דרך חיים' – על התורה והש"ס; 'חסד ואמת' – דרושים וביאורים לזכר חכמים שונים ונפלאות גדולות'.

כשנתיים לאחר עלייתו ארצה בכ"ה באייר תשי"ז (1957), השיב את נשמתו ליוצרה ונקבר בבאר שבע. עשרות ומאות פוקדים את קברו מדי יום, וביום ההילולא רבים מגיעים לשפון את צקן לחשם לפני בוראם במקום הקדוש.

חכמת נשים

בס"ד

אל הבלתי נודע

חשבת פעם על מה יהיה בעתיד?

אני יודעת שלפעמים, דווקא העתיד הוא זה שמדאיג אותך

אבל תני לעצמך הזדמנות להרפות.

מה אם הקריאה הזו תהיה התחלה-

של משהו שאת רוצה מכל הלב?

תמצאי מעט זמן ופינה שקטה,

תרשי לעצמך

נשימה עמוקה –

ונשיפה.

ושוב נשימה פנימה ...

והחוצה,

את שמה לב לאוויר שנכנס בך

ומלטף את כל הגוף

נותן תשומת לב לכל איבר

מרפא כל כאב

מתיר כל לחץ

נתבונן בכל איבר שבנו

מהראש ועד הרגלים ונרפה אותו

תרגישי איך את משתחררת מכל לחץ או איום

מכל מקור של מתח

נכנסת לאווירה שלווה

ממשיכה לנשום ...

ולנשוף....

נרגעת....

מהשאון, מטרפת היומיום....

ועכשיו את רואה את עצמך

עוד כמה שבועות או חודשים ...

עם משהו שחיות לו כבר הרבה זמן

דמייני את הרגע שבו החלום הגיע.

מה ראות עיניך? מי לציידך?

אלו קולות את שומעת?

תני ללב להתרחב בתחושה נעימה.

תשמרי את התחושה הזו – היא לא

תיעלם.

תני לה תשומת לב

תחוויו אותה ברגש, ברוך,

את זקוקה לזה.

תחייכי – תהיי שם. תודי לה'

גם ההזדמנות להיות שם היא מתנת שמים.

ולא ברורה מאליה.

מבחינת הנפש גם דמיון הוא מאוד קרוב

למציאות.

ונותן לו הזנה – כאילו זה קרה באמת.

תשהי במרחב הזה, כמה דקות,

ולאט לאט, עם נשימה – תחזרי להווה.

וכשאת כבר כאן בהווה תוכלי להמשיך איתך

ולקרו את השורות הללו שנתת לכבודך.

נתת לעצמך מתנה. לך ולכל הסובבים

הגשמת לעצמך חוויה שהיא חלום שלך.

תרגישי כמה נעים היה לך,

זה לא במקום שזה יקרה –

אלא בשביל לאפשר לך לחכות להשתוקק בלי

לחץ.

ולא ליפול כי זה עוד לא קרה

ההמתנה יכולה לגרום לכאב

או למן תחושת ייאוש

קל ליפול לתסכול, להרגשה של "כמה זמן

כבר אפשר"

אבל יש דרך אחרת: לא להעמיד את האושר

רק על התוצאה.

הרגשי את השמחה עכשיו – בלי להתנצל.

ההנאה המקדימה היא לא חטא; היא מקור

כוח.

תהפכי את ההנאה לאנרגיה פעילה בתוכך

שתתן לך כוח להמשיך לחכות,

להמשיך להפריח את כל הסביבה

העולם זקוק לך, אישה.

לאור שיוצא ממך.

לברכה שיש בחלתך.

לחיים שתלויים בך-

תחיי תשמחי תהיי נוכחת- עם כל הכוח

והעוצמה.

תזכרי

להנות בדרך-

תפרגני לעצמך, תרימי לך – את ראוויה!!!

הקב"ה מחכה שתעשי את זה

לא בגלל משהו שעשית

אלא נבחרת!

"כי לך נוצרת" כך כתוב

נבחרת להיוולד. – זה אומר שהעולם זקוק

לך

לתפקיד שלך פה כדי להגיע לתיקונו

נבחרת להיות מבניו של הבורא. – זה אומר

שעמ"י זקוק לך

כדי להגיע לגאולתו.

נבחרת להיות מדור הגאולה – זה אומר שאת

חלק משלם

שנקרא גאולת ישראל.

ולהנות מהדרך-

מסייעת דשמיא שאת רואה ביומיום

מההשגחה המדהימה שהקב"ה עוטף אותך

כל רגע

מהאתגרים שמאפשרים לך הזדמנויות

צמיחה.

תבחרי צעד מעשי שיחבר אותך.

תשמחי שאת מסוגלת להודות לה' כבר

עכשיו

הודיה אינה רק על מה שכבר הגיע – היא

על מה שבדרך.

מודים על התקווה, על הכוח להזיז צעדים

קטנים, על האנשים שתומכים.

אמירת תודה עכשיו לא מחמיצה את

המציאות – היא משנה אותה.

כשאת מודה, את ממקדת את ליבך, מגבירה

שמחה וממשיכה לקבל – גם רוחנית וגם

מעשית.

והנה את צומחת מהדרך

השיעורים בדרך חשובים לא פחות מהיעד.

כל כישלון קטן הוא שיעור מתנה; כל עצירה

– הזדמנות לבדוק כיוון.

מדי פעם תתבונני מה למדת, מה התחזק

בך, אילו כשרונות גילית.

כך החלום לא רק יקרה – את תהיי כלי

להזמין אותו לחייך.

אל תתני לסטוסים חיצוניים להכתיב את

ערכך.

חפשי תמיכה פנימית בתוכך- תעריכי את

עצמך בכל רגע

בלי סיבה – סתם כי הקב"ה בחר בך לחיות

פה כך.

זה ייתן לך כוח בימים של חולשה.

זכרי: חוסן רגשי נבנה בצעדים קטנים

וקבועים.

החלום שאת מחכה לו

הוא מתנה ותהליך צמיחה באותה נשימה.

הנאה מהצפייה והרפיית הלב הם לא בריחה

– הם הזנה.

השתמשי בכך כדי לעבוד, לשפר, להודות

ולהתמלא תקווה.

מותר לך לשאול:

מה קורה אם היית מודה על החלום כבר

עכשיו?

כל שבוע תעשי צעד קטן אחריו.

קחי לך בסיום השבוע תובנה אחת – אפילו

קטנה.

כך החזון יתפוך לשרשרת של רגעים מלאים

משמעות.

יהי רצון שהדרך תאיר לך פנים,

וכל צעד ייקח אותך קרוב יותר

לשפע שלך ולייעוד שבשבילו נולדת –

ועם כל הכוח הזה תעשי יותר ויותר טוב

בעולם.

שבת מלאה ברכת טוב!

ליאורה דהן -

מנטורית להתפתחות והעצמה

050-410-3-421

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים